

banken maa rette sig derefter, jeg kan ikke finde mig i, at dette sker, jeg staar med den politiske Myndighed her i Landet — saa vilde jeg nok se, om Nationalbanken ikke maatte tage Hensyn til et saadant Ønske, fremsat paa den behagelige Maade, hvorpaa den højtærede Minister sikkert vilde gøre det, udtalt af Statsministeren. Derfor nytter det ikke, at den højtærede Minister vil kaste et Ansvar fra sig paa dette Punkt. Derom maa jeg mene — som jeg ogsaa tror, det er sagt Finansministeren i Folketinget —, at alt Ansvar, hvis en saadan Foranstaltning sker, maa lægges paa Statsministeren, som da ikke viser Nationalbanken, hvem der er den stærkeste her i Landet, for det er sandelig Statsministeren, naar han har baade Rigsdagen og Befolkningen bag sig. Og hvis Nationalbanken ikke vil rette sig derefter, er der slet ikke andet for end at gaa til en Forandring af Oktrojen, som da maa ændres saaledes, at Nationalbanken ikke i Løbet af et vist Tidsrum kan forhøje eller nedsætte sin Diskonto med den og den Procent uden Finansministerens Tilslutning. Et Lovforslag derom kan den højtærede Finansminister gennemføre i Rigsdagen rimeligvis paa een Dag, og skønt jeg vel ved, at der skal Nationalbankens Tilslutning til en saadan Ændring af Oktrojen, tror jeg ikke meget paa, at Nationalbankens Generalforsamling, Aktionæerne, skulde gaa imod noget saadant. Derfor maa jeg mene, at vi bliver fri for Diskontoforhøjelsen, naar Finansministeren vil det, og jeg vil i højeste Grad opfordre ham til at ville det.

Jeg skal om selve Forslaget endnu kun sige, at det altsaa tiltrædes af det Parti, som jeg har den Ære at tale for, at selv om det ikke ændres her, hvad jeg jo ikke ved, om den højtærede Finansminister sluttelig skulde gaa ind paa, agter vi at stemme for Forslaget.

Finansministeren (N. Neergaard): Maa jeg sige til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), at jeg har ikke sagt, hverken i Folketinget eller her, at den trufne Overenskomst kan der ikke rokkes ved. Jeg har sagt, at hvis der blev vedtaget Ændringer i et af Rigsdagens Ting, som rørte ved Hovedpunkterne i denne Overenskomst, maatte det hele Spørgsmaal tages op paa ny, det vil sige, saa maatte der paa ny aabnes Forhandlinger mellem Finansministeren, Nationalbanken og de fire Hovedbankers Direktioner, og derefter maatte Nationalbankens

og Hovedbankernes Direktioner gaa til deres Bankraad eller Repræsentantskaber og debattere med dem, hvilke Ændringer i Overenskomsten de eventuelt kunde gaa ind paa. Dette kan naturligvis ske, men jeg har fremhævet meget stærkt overfor Folketingsudvalget, og det samme vil jeg fremhæve her, at det efter min Mening vilde være særdeles skadeligt, hvis det skete. Medens vore Forhandlere sidder i London og kun venter paa et Telegram om Lovens Vedtagelse for at gaa i Gang med Forhandlingerne, vilde et Telegram om, at nu var det hele in suspensio, nu maatte nye Forhandlinger aabnes, nødvendigvis fremkalde et overordentlig uheldigt Indtryk. Thi jeg gentager, hvad jeg har sagt i Folketinget, at denne Foranstaltnings Virkning ligger for en stor Del i den moralske Side af Sagen, i dette, at Lovgivningsmagten, Regering og Rigsdag, resolut gaar med til en saadan Foranstaltning uden at hænge sig for meget i Enkeltheder, men i Bevidstheden om Foranstaltningens Rigtighed tager den, saaledes som den nu en Gang er fremgaaet af besværlige Forhandlinger mellem Parthaverne. Det er en saadan resolut Fremgangsmaade, som jeg tror vil gavne, hvorimod jeg tror, at hvis det hele skal i Støbeskeen igen og nye Forhandlinger indledes, vil det gøre et særdeles slet Indtryk, og man vilde meget hurtigt faa at se, hvad Virkning det vilde have paa Valutakurserne.

Det ærede Medlem var meget ivrig for at paavise, at Valutakonferencen som saadan egentlig var uden Ansvar for det Forslag, som den har oversendt til Regering og Rigsdag. Det ærede Medlem kan ikke med Rette hævde dette Standpunkt. Jeg ved meget vel, at det ikke har været behandlet i Enkeltheder indenfor Konferencens Pleno, men jeg ved, at det har været et Led i Drøftelserne, det har foreligget under den senere Del af Konferencens Forhandlinger, og jeg ved ogsaa, at det havde været Konferencens Medlemmers Pligt at gøre Indsigelse, hvis de havde fundet noget principielt forkert derved. Jeg kan vel forstaa, at man kan lade en i og for sig mindre betydningsfuld Enkelthed gaa hen, men hvis man havde fundet, at der var noget principielt forkert i Strukturen, hvis det ærede Medlem f. Eks. havde fundet, som det lader til han finder, at Staten her er forurettet, og at der er væltet Byrder over paa Staten, som rettelig burde have været baaret af Nationalbanken, havde det været det ærede Medlems Pligt, naar han kendte Forslaget, at gøre opmærksom